

Terugblik op mijn tussenruimte

Omdat het me gevraagd wordt, blik ik nog eens terug op wat er de laatste maanden is gebeurd. Het lijkt te veel en te divers om allemaal in woorden te vatten. Het lijkt een onbegonnen werk. Maar ik doe het toch, met plezier.

Ik had het wel zien aankomen en vele collega's met me. Het kon zo niet blijven duren. We wilden het niet zien, hebben het lang afgehouden. Maar toen kwam het onvermijdelijke met een klap in ons gezicht. "We moeten reorganiseren, er is geen andere mogelijkheid. En in de nieuwe organisatie is geen plaats voor jou. Het spijt ons erg."

Wat doe je dan? Wat voel je? Ongeloof, boosheid, woede, angst, pijn, frustratie, paniek, verdriet,... En toch had ik geweten dat dit eraan kwam. Nu was het er.

Dan komen ze met voorstellen. Ze zeggen: "We zullen je helpen." Geloofde ik hen? Ik weet het niet. Mij overkwam het, hen niet.

Ik kon kiezen. Geld ontvangen en alles alleen uitzoeken. Of een outplacement-traject, met cursussen en zo. Ze hadden ook iets nieuws: een Tussenruimte. Dat hadden ze nog nooit geprobeerd. Maar ze geloofden er wel in. Ik kon eens gaan luisteren. Iemand zou erover komen vertellen.

En dan komt er een vrouw, ze zag er wel fris uit. Ze zei dat het erg was, maar tegelijk ook een nieuwe start. Dat alles uitdaging is, dat het ook mooi kan zijn. - Wat dacht ze wel? - En dat we in de tussenruimte konden uitzoeken wat we wilden gaan doen. Geen vaststaand programma, geen verplichte cursussen, wél een open blik en een uitnodiging om er iets van te maken. Geloofde ik haar? Ik weet het niet. Maar de manier waarop ze sprak, maakte me nieuwsgierig.

Zo makkelijk kon het toch niet zijn? Mijn wereld was wel in mekaar gestort, een beetje meer respect alsjeblief! Wat zou ik gaan doen? Hoe moest het nu verder? Hadden zij de antwoorden daar, in die tussenruimte?

En toch liet ik me verleiden om eens te kijken, om eens te proeven. Nieuwsgierig ben ik wel.

Ik wist niet wat ik zag, die eerste dag. Er was NIETS! Alleen een open ruimte, een grote zaal met stoelen en wat tafels en een twintigtal collega's waarvan ik er een paar kende. En allemaal keken we naar mekaar. Wat was dat in godsnaam? Waar was ik terechtgekomen?

We werden in groepjes opgesplitst. Er werd ons gevraagd te vertellen wat we voelden, wat we ervan vonden, en of we al een idee hadden wat nu. Wist ik veel. Ik was het nog allemaal aan het verwerken. Het was pas begonnen. Alles was nieuw. Alles moest opnieuw. En thuis waren ze in paniek. Ik wilde zo snel mogelijk een nieuwe job. Maar wat voor job, en waar? Ik zat alleen met vragen.

Maar het deed me goed om erover te praten. Alles wat je zei was goed. Je merkte dat vele anderen precies hetzelfde voelden. En sommigen deden stoer, maar je voelde erdoorheen dat ze maar deden alsof, dat ze het zichzelf wijsmaakten.

De Tussenruimte – Project Kempen

- Joeri El Hazimi - info@pinch.be • An Baert - an@anbaert.be •
  - Gina Moors - ginamoors@telenet.be • Igor Byttebier - igor@newshoestoday.com •
- www.newshoestoday.com/tussenruimte

Er werd ons gevraagd eens te kijken naar wat we konden, waar we goed in waren, wat we graag deden, wat voor mogelijkheden we zélf al zagen,... Amai amai, daar had ik in geen jaren over nagedacht. Dat doe je niet zomaar eventjes, alles op een rijtje zetten.

Gelukkig hadden we daar enkele dagen voor. Ieder op zijn eigen tempo. Soms zag ik het helemaal niet meer zitten. Andere keren had ik moed en kon ik zelfs anderen moed inspreken. Soms geloofde ik dat het kon kantelen, dat het misschien zelfs beter kon worden. Andere keren wilde ik wenen of werd ik zo kwaad. Dat kon daar. Daar was ruimte voor. "Alles heeft zijn tijd nodig", zeiden ze.

Maar ze hadden het slim bekeken. Ze zetten ons aan het werk. Wat zeg ik? We zetten onszelf aan het werk. Die tussenruimte moest wat gezelliger gemaakt worden, want we zouden er de volgende maanden toch veel tijd met elkaar doorbrengen. De muren mochten geschilderd worden, foto's aan de wand. Er werden ook een aantal computers geleverd en die moesten aangesloten worden. Sommige mensen gingen de ruimte in verschillende hoekjes indelen, dat leek hen handiger.

We moesten zelf gaan uitkijken naar waar er werk was in de omgeving. Er werden grote flip-overpapieren aan de muur gehangen waarop iedereen geschreven had waar hij of zij goed in was. Op die manier konden we bij elkaar gaan kijken wat anderen ons konden bieden. "Gaan shoppen" noemden de begeleiders het. En iedereen die iets kon, wilde het wel leren aan de anderen. Na een tijdje toch, dat duurde wel een week of zo, voor we dat wilden.

En zo was na een tijdje iedereen wel met iets bezig. De één gaf computercursus. Met een groepje gingen we 'brainstormen', de eerste keer in mijn leven. Anderen voerden diepe gesprekken. Anderen gingen op stap om te kijken of we iets nuttigs in de buurt konden gaan doen. Weer anderen gingen naar bedrijven toe en vertelden over de tussenruimte. Ik begon er zelfs plezier in te krijgen.

Niet alle momenten waren vrolijk natuurlijk. Een paar konden maar niet over hun kwaadheid heen en schopten de boel vaak in de war. Het valt ook niet mee om je leven helemaal zelf weer op orde te krijgen, vanaf nul opnieuw beginnen. En je afvragen waar je goed in bent, en wat je zélf nu zou willen, ja begin maar. Je moet ook over het gevoel van de afwijzing heen. Je bent eruit gegoooid. Ze vinden je niet goed genoeg. Zo voelt dat.

Maar die tussenruimte-mensen konden daar steeds weer een draai aan geven. Ze geloven het écht, dat je je leven zelf in de hand hebt. En dat je dingen kan realiseren vanuit je eigen kracht. Ze geloven dit écht en ze handelen ernaar, en dat werkt aanstekelijk.

En dan haal je je eerste succesjes, en je hebt vaker weer plezier. En je kan weer lachen over dingen die niet lukken. 'Rakelingen' noemen ze dat. Die worden zelfs gevierd, stel je voor. En je begint de anderen beter te leren kennen, Jan, Bert, Eva, Dorien, Ali.

Een paar hadden snel weer nieuw werk. Dat vierden we met een hapje en een drankje. Ze kwamen terug op vrijdag, hadden taart mee. Hans was de eerste die een nieuwe job versierd had. Dat verraste me. Ik had altijd gedacht dat hij maar een meelopertje was. Nu leerde ik hem anders kennen. Hij heeft er een paar weken later zelfs voor gezorgd dat die personeelsman van zijn nieuwe bedrijf naar de tussenruimte op bezoek kwam.

De Tussenruimte – Project Kempen

- Joeri El Hazimi - info@pinch.be • An Baert - an@anbaert.be •
  - Gina Moors - ginamoors@telenet.be • Igor Byttebier - igor@newshoestoday.com •
- www.newshoestoday.com/tussenruimte

Dat was onze eerste officiële gast. Daarna zijn er veel gekomen. Maar tegen die tijd was alles al anders. De sfeer werd beter, de tussenruimte zag er goed uit. De helft van de groep had al nieuw werk gevonden. En er waren een hele nieuwe reeks deelnemers weer bijgekomen, nieuwe rekruten zou je bijna zeggen. Ik heb toen enkele nieuwelingen goed kunnen opvangen, zoals Lia, want die zat er helemaal onderdoor. Maar toen had ik zelf al meer dan een maand ervaring. Ik kon al wat relativeren en zag ook al nieuwe mogelijkheden. Ondertussen was ik een herscholingsprogramma aan het volgen, een soort versneld secretariaatsprogramma. Maar om de zoveel dagen kwam ik even langs in de tussenruimte om te zien hoe het liep met de anderen.

We werden zowaar een echte groep. We voelden er ons goed. Ik begon te snappen hoe het systeem werkte, hoe de tussenruimte functioneerde. Een aantal zaken overkomen je in het leven, overvallen je, ook niet leuke dingen. Maar de manier hoe je ernaar kijkt, hoe je ermee om gaat, dat maakt het verschil. Nu kan ik de 'slachtoffers' er zo uit halen. Ik herken het slachtoffergevoel makkelijk want ik heb het ook doorgemaakt. En soms, als ik het eventjes weer niet meer zie zitten, geef ik me er ook nog gretig aan over. Het kan wel eens goed doen, zo lekker zielig zijn, en moeten getroost worden.

Ik heb ondertussen zoveel van de ex-collega's zien veranderen. Een aantal zijn helemaal opengebloeid. Je herkent ze haast niet meer. Mariette heeft zich ontpopt tot een soort moederkloek die zich ontfemt over de 'kuikentjes'. En Peter geeft vaak les aan een nieuwe groep, over hoe je solliciteert, hoe je gesprekken voert, en zo.. Wonderbaarlijk hoe hij dat kan. En ik heb na een maand zelf verschillende zogenaamde coachingsgesprekken gevoerd. Soms is het heel simpel om een ander weer een stapje vooruit te helpen, of hem iets te laten inzien, of haar te tonen hoe het anders kan. Ja, ik heb heel wat geleerd in de tussenruimte.

Maar toen wou ik de stap naar buiten ook wel gaan zetten. Het was mooi geweest. Het was tijd voor de volgende fase. Eventjes helpen ze je dan weer over een drempel, geven ze je een duwtje, want die tussenruimte kan ook wel een knusse boel worden, een luie zetel waarin je nog een beetje wil soezen. Maar zo zit het leven natuurlijk niet in elkaar. Ik had er weer moed in. Ik zag het weer positief en ik wist wat ik kon.

Toen ging het redelijk snel. Ik heb enkele gesprekken gevoerd, en kon opnieuw beginnen. Ik heb toen het lef gehad om nog even te wachten tot zich iets beters aandiende. Ja, mijn vertrouwen was gegroeid, dat was duidelijk.

Nu heb ik nu al 2 maanden een nieuwe job, en kan ik terugblikken op een moeilijke maar toch spannende en mooie periode in mijn leven.

Ik hoor dat onze tussenruimte eind van de week word 'leeggehaald'. Een tussenruimte is er altijd maar tijdelijk. Dat is ook logisch. De naam zegt het al.

Ik ben blij dat ze afsluiten met een drink vrijdag. Ik ben benieuwd hoe het met iedereen gaat. Ik vraag me ook af of Joke en Raf nog steeds iets hebben met mekaar. Ik heb het weten ontstaan, die derde week. Allé, dat hoor ik vrijdag wel. Want nieuwsgierig, ja, dat blijf ik wel.